

Lice iza ogledala

Treća noć za redom. Noć prepuna zvjezdanih krijesnica i jedne velike krijesnice koju smrtnici nazivaju Mjesec, a tišina se odbija od zidova u tami koja je gotovo nevidljiva. Pogledam na budilicu koja se nalazi meni odmah na desno, 01: 07. Samo se može čuti kucanje. Kucanje po velikom ogledalu na mom ormaru. Kucanje koje ne prestaje već tri dana i tri noći. Kucanje koje mi ne da da zaspim i kucanje koje mi ne želi dopustiti da se ujutro probudim.

To je ona. Moja djevojčica. Mogu vidjeti njezin odraz u unutarnjoj strani ogledala i nemojte misliti da nisam vidio, onaj dan kada sam se zagledao u njega da je moj odraz trepnuo, a ja sam imao snažno razrogačene oči. To me moj pokojni anđeo došao zastrašivati zbog grijeha kojeg sam napravio. No, na mom mjestu bi svi to napravili da znaju priču koja stoji u poledini svega, ali ne smijem ju reći. Nije to moja priča da je ispričam. To je njezina. Koju sada vi nećete nikada čuti. A koja je moja priča? Zašto me svaku noć plaši djevojčica od nepunih osam godina?

Pa... Bilo je to negdje sredinom mjeseca travnja, tj. prije nekih nepunih, koja ironija, tri mjeseca. Sijalo je Sunce malo previše za moj ukus, a vuna na nebu se micala plešući valcer. No, kada sam počeo kopati s onom prastarom lopatom, Sunce je nestalo a meni je zatrebao kišobran. Kiša je padala kao da je nije bilo godinama, a gromovi su počeli skladati neku novu Beethovenovu skladbu. Kopao sam joj grob te je naglo bacio u tu, iznenađujuće, duboku rupu. Ležala je tamo, nepokretna s plavom kosom razbacanom sve po licu, a osmijeh joj je sve više blijedio na licu. Bacio sam prvu lopatu blata na njeno malo tijelo, upravo na ono mjesto gdje se nalazi srce, a sljedeću na lice. Na njeno malo, anđeosko lice puno božanske ljepote.

Prošaptala je: Stani, živa sam.

Potiho sam odvratio: Znam da jesi, sunce moje malo.

I nastavio bacati još mokru zemlju po njoj nadajući se da začas više neće biti.

02:09. Ne mogu spavati, ne mogu se pokajati, ne mogu priznati da sam pogriješio. Jer nisam.

I stojim iza toga što sam rekao na isti način na koji stojim i ispred ogledala u kojeg sada idem.

Ulazim i ne izlazim van.

Progutala me. Progutala me ona, njezina tama i njezin grijeh. Ne moj.

Petra Blaško, 2.G1